

Mojca Honzak, Osnovna šola Riharda Jakopiča Ljubljana

MIHA MAZZINI: ZVEZDE VABIJO – PREJEMNICA NAGRADE SKUPINE MLADINSKA KNJIGA MODRA PTICA

▾ Članek predstavlja knjigo Mihe Mazzinija *Zvezde vabijo* (Mladinska knjiga Založba, Ljubljana, 2016), prejemnico nagrade Skupine Mladinska knjiga za mladinski roman – modra ptica. Prav ta knjiga je letošnje darilo vsem sedmošolcem v projektu Rastem s knjigo.

Statistika¹ pravi, da je bilo v Sloveniji v letu 2015 izdanih 5.411 naslovov knjig in serijskih publikacij. Nekateri menijo, da tako sodimo v vrh izdanih knjig glede na število prebivalcev, da je glede na našo kupno moč knjižni trg prezasičen ter da veliko izdanih knjig ni kakovostnih. Toda s takimi trditvami naj se raje ukvarjajo knjigotržci. Za bralce te revije je verjetno bolj zanimivo dejstvo, da je za novonastala književna dela/njihove avtorje vsako leto podeljenih kar nekaj nagrad (če ob Prešernovi omenim npr. Grumovo, Jenkovo, Rožančevo, Veronikino nagrado, nagrado kresnik, zadnja leta nagrado Mira ...?). Enako velja za mladinsko književnost.

Nagrade za slovensko mladinsko književnost so v letu 2016 prejeli³:

VEČERNICA

Peter Svetina: *Kako zorijo ježevci*. Založba Miš, 2015.

NAGRADA KRISTINE BRENKOVE ZA IZVIRNO SLOVENSKO SLIKANICO

Ida Mlakar: *O kravi, ki je lajala na luno*. Založba Miš, 2015.

DESETNICA

Marjana Moškrič: *Sanje o belem štrpedu*. Založba Franc-Franc, 2015.

PRIZNANJA ZLATA HRUŠKA

Izvirna slovenska mladinska leposlovna knjiga

Nataša Konc Lorenzutti: *Kdo je danes glavni*. Založba Miš, 2015.

Prevedena leposlovna knjiga

Alen Mešković: *Ukulele jam*. Založba Miš, 2015.

Izvirna slovenska poučna knjiga

Sašo Dolenc: *Od genov do zvezd*. Cankarjeva založba, 2015. in

Danijel Čotar: *Ptičje kvatre*. Celjska Mohorjeva družba, 2015.

ČASTNA LISTA MEDNARODNE ZVEZE ZA MLADINSKO KNJIŽEVNOST

– IBBY

Izvirno slovensko leposlovje

Peter Svetina: *Ropotarnica*. Založba Miš, 2012.

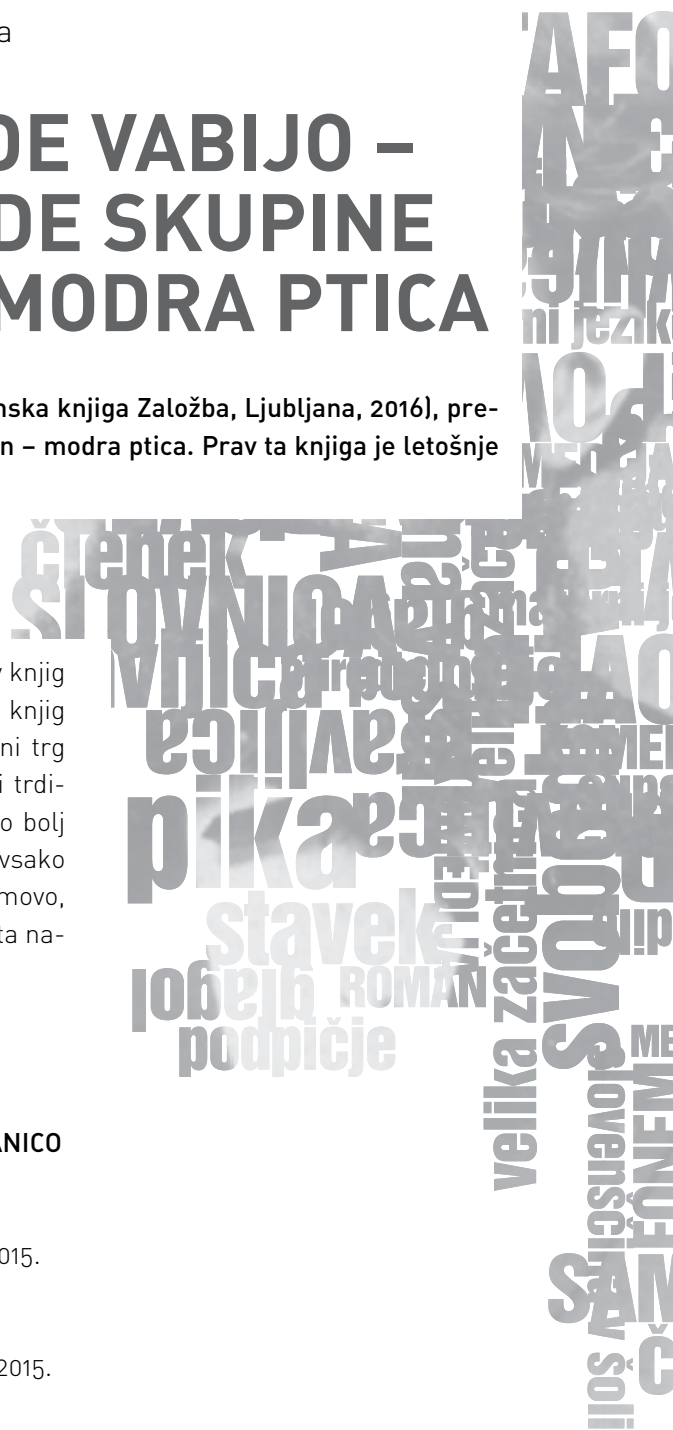
Prevod mladinskega leposlovja v slovenščino

Tina Mahkota za prevod knjige: S. Dowd: *Barjanski otrok*. Založba Zala, 2014.

¹ STATOPIS. Statistični pregled Slovenije 2017. Dostopno na: <http://www.stat.si/StatWeb/File/DocSys-File/9199/statopis-2016.pdf> [3. 7. 2017].

² Glej Wikipedijo.

³ Dostopno na: <http://www.bratnaznacka.si/index.php?> [23. 7. 2017].

Izvirna slovenska mladinska ilustracija

Maja Kastelic za ilustracije v avtorski slikanici: *Deček in knjiga*. Mladinska knjiga založba, 2015.)

NAGRADA MLADINSKE KNJIGE ZA MLADINSKI ROMAN – MODRA PTICA

Miha Mazzini: *Zvezde vabijo*. Mladinska knjiga Založba, 2016.

LEVSTIKOVA NAGRADA za leto 2017 (podeljena vsaki dve leti):

za življenjsko delo: Slavko Pregl in Lila Prap;

za izvirno leposlovno delo: Peter Svetina: *Molitvice s stopnic*. Mladinska knjiga Založba, 2016,

za podobe v knjigi: Tanja Komadina v knjigi Maše Ogrizek: *Gospa s klobukom*. Mladinska knjiga Založba, 2017.

Vseh knjig, ki izidejo, seveda nihče ne more prebrati; tudi tistih, ki so bile nagrajene, pogosto ne vzamemo v svoje roke, četudi bi jih radi. Ker je dobro, da o njih kaj vemo, tokrat predstavljam knjigo Mihe Mazzinija *Zvezde vabijo*. Prav to knjigo bodo v šolskem letu 2017/18 v okviru projekta Rastem s knjigo prejeli vsi sedmošolci ob organiziranem obisku najbližje splošne knjižnice.

Leto 2016 je bilo za Miho Mazzinija (1961) na književnem področju zelo uspešno. Za svoj roman za odrasle *Otroštvo*, ki ga je podnaslovil kot »avtobiografski roman v izmišljenih zgodbah«, je prejel nagrado kresnik za najboljši slovenski roman leta. V njem je v ospredje postavil svoj nenavaden odnos z babico. Hkrati je bilo nagrajeno tudi njegovo delo za mlade, mladinski roman *Zvezde vabijo*, in sicer z nagrado modra ptica, ki jo podeljuje Skupina Mladinska knjiga za najboljše še neobjavljeno književno delo. Doslej so modro ptico podelili dvema mladinskima romanoma ter dvema romanoma za odrasle.

Sam avtor je povedal, da je ob pisanju knjige *Otroštvo*, ki je nastajala dve leti, vzporedno pisal še nekaj bolj veselega, za predah, mladinski roman *Zvezde vabijo*. Pri tem ga je vodila misel, kakšne knjige so zanimale njega, ko je bil »mulc«.⁴

Predsednica žirije, ki je podelila nagrado, in hkrati urednica dela Alenka Veler je za Mazzinijev roman povedala, da je avtor napisal komunikativen, berljiv in ravno prav obsežen roman za mlade bralce, ki naj bi vključeval vse elemente dobrega mladinskega romana – dovolj čustvenega naboja, akcije, malček srhljivosti ter humor.⁵ Ob tem je dodala, da je roman napisan zelo filmsko. Žirija je zapisala, da »mojstrsko, napeto in ponekod zelo humorno pisanje ... razkriva pasti navidezne realnosti, hkrati pa tankočutno in nevsiljivo slika podobe družin, ki jim je v vsakdanjem življenju vse prej kot lahko«.⁶

Ideja za knjigo naj bi se avtorju porodila ob branju časopisnega članka o ženski, ki je zagrešila umor, ker so jo v to prepričali virtualni prijatelji. Mazzini pravi, da verjame, »da virtualna resničnost za ljudi predstavlja enak pritisk kot resničnost vsakdana.«⁷ Trudil se je, da bi bila zgodba zanimiva in napeta ter da bi se bralec lahko z junaki empatično povezal. Izziv mu je bilo ustvariti tudi jasno podobo kraja in časa, a kot je dejal, z najmanjšo mero pojasnjevanja.⁸

⁴ Mazzinijev virtualne zvezde v Mladinski knjigi. MMC RTV SLO/STA, 7. marec 2016. Dostopno na: <https://www.rtvlo.si/kultura/knjige/mazzinijev-virtualne-zvezde-v-mladinski-knjigi/387606> (23. 7. 2017).

⁵ Prav tam.

⁶ Modra ptica za Zvezde vabijo Mihe Mazzinija. MMC RTV SLO/STA, 6. januar 2016. Dostopno na: <https://www.rtvlo.si/kultura/knjige/modra-ptica-za-zvezde-vabijo-mihe-mazzinija/382736> (3. 7. 2017).

⁷ Mazzinijev virtualne zvezde v Mladinski knjigi. MMC RTV SLO/STA, 7. marec 2016. Dostopno na: <https://www.rtvlo.si/kultura/knjige/mazzinijev-virtualne-zvezde-v-mladinski-knjigi/387606> (23. 7. 2017).

⁸ Prav tam.

Skoraj 200 strani dolga knjiga, za katero nekateri kritiki menijo, da bi bila dober osnutek scenarija za uspešen mladinski film, je izšla v nakladi 1800 izvodov v zbirki Modra ptica.

Napoved na platnici knjige – s sicer za ciljno publiko nekoliko (pre)težkim besedilom – obeta veliko: »*Mojstrsko in napeto branje nas popelje v razburljivo in zabavno pustolovščino. Trčimo na pasti virtualne resničnosti, plast za plastjo se pred nami lušči resnica o junakih romana, ki so na prvi pogled vse kaj drugega kot v resnici. Mimogrede se srečamo še s kopico popkulturnih referenc in obsesij sodobne potrošniške družbe pa tudi z utrinki, ki prinašajo slutnjo drugačnega časa*«. Toda – vsi vemo, da na platnicah knjig navadno lahko preberemo neke vrste reklamo, da bi knjigo le vzeli v roke. Je avtorju v tem delu res uspelo združiti vse zapisano?

V mladinskem romanu, polnem različnega dogajanja, se prepletajo številni motivi, tako da praktično vsak bralec lahko najde kaj zase. Beremo o ljubezni, tako med mladimi kot starejšimi, prijateljstvu, problemih odraščanja, zlasti zunanjega videza, iskanja identitete, medvrstniškega nasilja, želji po slavi, družinskih razmerah, odnosih med zakonci/bivšimi zakonci, odnosih starši: otroci, odnosih med bratom in sestro, ambicioznosti staršev, medsebojni odtujenosti, tako o brezposelnosti kot celodnevnom pehanju za zaslužkom, odnosu delodajalcev do delojemalcev, tako redno zaposlenih kot študentov, zasvojenosti, virtualnem svetu (prednosti in pasti, zasebnost v novih medijih), knjižnici, potrošniški družbi z nakupovalnimi centri; celo čarodej najde svoje mesto v zapisanem ... Osrednjo zgodbo predstavlja avdicija za tekmovanje Zvezde vabijo (nekaj podobnega kot npr. Slovenija ima talent).

Avtor ni le tretjeosebni nepristranski pripovedovalec in popisovalec dogajanja, ampak natančen opazovalec in tudi ocenjevalec/komentator, saj pogosto pove svoje mnenje, ki ga spretno vpleta v to sicer mladinsko delo, čeprav se njegovi nauki še kako tičejo tudi odraslih bralcev. Beremo npr. mnenja o voditeljicah (npr. str. 26, 190), talentih in takih tekmovanjih (npr. str. 27, 187), sodobnih starših, pomanjkljivosti le slikovnega stika na daljavo, potrošniški družbi (npr. str. 61), izkoriščanju delodajalcev, nevarnostih virtualnega sveta, gradnji hiš ob mestnem centru, o mišicah in možganih, študentskem delu, celo številnih spominskih tablah v starem delu mesta ... Pri tem Mazzini ne moralizira in svojih trditev ne vsiljuje drugim, čeprav jih včasih izreče tudi ena od književnih oseb, največkrat babica.

Pred nas se v napetem branju v predstavljivo opisanem sodobnem malem mestu (blokovo naselje, bližina železnice, nedokončani bloki, nakupovalna središča, reka v centru mesta, obrobni stari deli, kjer ni signala za mobilne telefone, zapuščen tovarna ...) pojavljajo predvsem mladi književni junaki. Nihče od njih ni popoln ali brez napak. Liki iz mesa in krvi torej; vsak se spopada s svojimi težavami in v njih se, kot v vsakem človeku, prepleta dobro in slabo. Predstavljeni so tako, da se bodo mladi bralci brez težav lahko vsaj deloma poistovetili z njimi.

Šestnajstletna Kaja, za svoja leta precej resno dekle, raste brez očeta, s polbratom, ki mu pogosto sama kuha, in materjo, ki je zdravljena alkoholičarka in vse dneve dela, da lahko preživlja svojo družino. Sicer se odločno in

pogumno postavi za mlajše dekline, bodočo prijateljico, ki jo nadlegujejo trije fantje iz soseščine, a je hkrati v šoli sama žrtev deklinškega medvrstniškega nasilja (sošolke so si jo privoščile na facebooku). Zato išče prijatelje v neresničnem virtualnem svetu in njim, neznancem, bolj zaupa kot lastnim domačim in svojim občutkom. V sebi je nesamozavestna: navidezni prijatelji zamajajo njeno prepričanje, da dobro poje. Ob tem se izredno naveže na »svojega fanta« Roberta, spletnega prijatelja, s katerim se pogovarja o marsičem in ji je zelo blizu, čeprav ga še nikoli ni videla v živo.

Dvanajstletna (po lastnem mnenju skoraj trinajstletna) Ana preživlja počitnice pri babici, saj sta njena oče in mati na ponovnem poročnem potovanju, po tem ko sta se skoraj razšla. Starejša Kaja ji je vzor, a na koncu ji ona, mlajša, pomaga spoznati resnico o spletnem fantu in drugih namišljenih prijateljih. Rada stika po babičnih stvareh; pogreša drugačen, ne le spletni slikovni stik s starši. Zvemo celo, da je na babičinega prijatelja spočetka kar malo ljubosumna. Na tekmovanje Zvezde vabijo se prijavi le zato, da bi presenetila babico za njen rojstni dan; večjih pevskih ambicij nima. Pred spanjem rada razmišlja o tem, kar sta povedali Kaja ali babica.

Glavni fantovski liki so Peter, Koks in Simon, skupina treh fantov. Pridno trenirajo v fitnesu na prostem, ki ga je večinoma zgradil Peter ob pomoči očetovih bivših sodelavcev. Peter je po mnenju najboljšega prijatelja vložil veliko truda v to, da bi postal budala. Nesrečen zaradi mozoljev »bilda«, da bi okreplil svoje telo. Poskuša delovati vzvišeno, neprizadeto, hkrati pa v sebi skriva čustva zaljubljenega fanta. Te zaljubljenosti in svoje nežne plati si ne upa pokazati, ker se boji zavrnitve. Da bi bil primeren virtualni Kajin sogovornik, se izobražuje in išče podatke po spletu. Njegov oče je brezposeln, a rad poprime za vsako delo, ki se mu ponudi.

Koks je dolgoletni dober Petrov prijatelj, ki ima v knjigi najmanj dodelano vlogo (in za katerega ne vemo pravega imena). Spočetka je edini, ki v Petru vidi tudi dobro (Simonu je predvsem vzor) in mu kot pravi prijatelj pove resnico. Na koncu knjige dobi pomembnejšo vlogo, ko ugotovi, da je Peter v stiski, in se nato pri Kaji zavzame zanj. V šoli ni preveč uspešen, a obvlada imena za vse mišice telesa. Njegovi starši so ločeni. Mišičast videz mu pride prav, da brani mamo pred ločenim očetom, ko mora ta plačati preživnino.

Simon je Kajin mlajši brat skodranih las in je najmlajši član družbe, ki malo trenira in s starejšima hodi po pijačo. Zelo rad je v fantovski družbi in si želi biti pomemben/opažen; celo naročeno pico mora takoj fotografirati za socialna omrežja. Če lahko, je vsakomur pripravljen pomagati. Z Ano (čeprav ni vedno navdušen nad njeno družbo) uspe odpreti oči svoji virtualno zaslepljeni sestri Kaji.

Nadvse zanimiv književni lik je Anina babica: prijazna, nežna, načitana, pravi knjižni molj, ki različnim bralcem navdušeno svetuje primerne knjige za branje in obožuje svoje delo. Prav lahko bi bila glavna oseba drugega romana. Je babica, kot bi si jo želel vsak človek. Domuje v prostoru miru, knjižnici, ki je v knjigi prikazana kot protiutež sodobnemu hitenju, dogajanju, pustolovščinam, skoraj detektivki. Ima prav poseben knjižček – zbira kopije pisal različnih književnikov, za katere izve iz prebiranja njihovih spominov.

Dobro prepozna značaje ljudi; zanimiv je tudi njen humorno prikazen odnos do hrane. Velikokrat pove kaj zelo modrega in aktualnega, tudi to, kako je s knjižnicami in branjem (str. 135). Nekoč je želela postati znanstvenica, nato pa je kot mlada samohranilka z diplomo pristala v knjižnici. Malo drugačna kot običajna babica je tudi zato, ker ima prijatelja, Toneta, dobrodušnega, prijaznega in uspešnega serviserja avtomobilov z velikim pivskim trebuhom in ravno toliko dobre volje.

Glavni dogodek, okoli katerega se zvrsti celotna zgodba, je avdicija za mlade talente, Zvezde vabijo. Kaja in Ana sta se prijavi za sodelovanje – Kaja si je želela postati pevka, Ana pa je hotela z nastopom le razveseliti babico in se ji s tem zahvaliti za njeno podporo. Na predizboru se je Ana zaradi prisrčnosti in posebnosti z imitacijo Patsy Montana, ki jo je njena babica omenjala v svoji diplomi, uvrstila naprej. Nesamozavestni Kaji pa se je nastop popolnoma ponesrečil in iz sebe ni spravila niti glasu. Vseeno so tudi njo povabili na televizijsko avdicijsko snemanje. Proti koncu romana se v gledališču na TV pevski avdiciji Ana kljub simpatičnosti ni uvrstila v naslednji krog, Kaja pa je končno zbrala pogum in je brez spremljave, a capella (saj niso vedeli, katero spremljavo naj ji pripravijo), zapela, kot je znala, in navdušila tako občinstvo kot komisijo s pesmijo Only Women Bleed pevke Ette James.

Vmes se je dogajalo marsikaj; bistveno je bilo, da sta Ana in Simon razkri-la Petrovo mobilno manipulacijo, saj se je izdajal za Kajinega virtualnega prijatelja Roberta in kar nekaj njenih prijateljc. A da jima je uspelo, sta tudi sama vdrila v Kajin mobilni telefon in pisala lažna sporočila Robertu – pardon, Petru. Beremo lahko še o vzvišeni Viktoriji, Kajini sošolki, in njeni ambiciozni mami, ki predstavljata višji sloj, Aninem spominu na nastop čarodeja, dogajanju in branju v knjižnici, babici in njenem odnosu do hrane, babici in zdravilih, ki so bila v pomoč tudi Ani in Simonu za njuno detektivsko reševanje Kaje, gramofonu kot nekemu antipodu youtube ... (Glej tudi pri motivih.)

Mazzini uspe ob vsem dogajanju zajeti tudi popolnoma stranske prizore, kot bi jih zabeležila kamera: npr. opis starca, ki vnuku potrpežljivo odgovarja na njegova vprašanja, ali ženska z nakupovalnim vozičkom in mobitelom ...

Konec deluje kar romantično; videti je, da je Kaja odpustila Petru (bi mu v resničnem življenju res?) – končni prizor med njima je kot filmski scenarij; nekaj se pleče med Ano in Simonom, babica ima svojega Toneta. Le Koks ostaja sam ... Sicer bralec lahko med branjem že sam zasluti, da Peter nekaj čuti do Kaje, saj se včasih glede na videz, kakršnega želi ustvariti o sebi, obnaša zelo nenavadno – ko Kaja ni pela, se Peter ni smejal; šel jo je tudi poslušat; skrbi ga, da Kaja ne bo pozabila tekme v nakupovalnem središču, a ni jezen nanjo ... Pri natančnejšem branju nas med sicer napetim dogajanjem lahko zbode kakšna nelogičnost, ki jo mora bralec razrešiti sam. Npr.: bi šestnajstletnica res lahko dobro zapela zapisano pesem (– marsikateri sodobni bralec bo zagotovo poslušal original na spletu); bi šla babica res čez vikend na morje s svojim prijateljem, dvanajstletno vnukinjo pa bi pustila samo doma; res Ana prvič sliši za babičin hobi šele v knjižnici? ... Kaja ne bi že sama ugotovila, da je kar nekaj njenih virtualnih prijateljev ena in ista oseba? Zakaj sploh bi Peter s tem, da je Kaji kot Robert stalno

odsvetoval petje, želel škoditi osebi, ki naj bi jo imel rad? Zakaj se je zapletal v take laži?

Zgodbe za mlade bralce so lahko dvorezen meč, ki jih je le na prvi pogled napisati laže kot za odrasle bralce. Mladi namreč svojega mnenja ne zavijajo v vato, hkrati pa jih je teže prepričati, da jih knjiga potegne v svoj svet. Pisци pogosto prehitro pozabijo na svoje najstniške čase in se na silo poskušajo približati sedanjemu svetu mladostnikov. Toda po prebranem lahko trdim, da avtor pozna njihov svet; spozna se na internet, prednosti in pasti facebooka in youtuba, pozna (vsaj nekatere) sodobne pevce (omenjeni npr. Michael Jackson, Kurt Cobain, Justin, Taylor, Etta James), preseneti z izrazi iz sveta fitnesa ... Pri tem se raje drži knjižnega jezika in ne sili v sodobni sleng, še pogovorne besede niso pogoste. Toda roman ni le mladinski roman. Mazzini resda spretno prikazuje probleme mladih, a nekatera sporočila so, kot sem že napisala, sporočila za vsakega bralca. Na primer, da je danes lahko človek, kljub nenehnemu stiku z mobilnim svetom, odtujen in osamljen, pogosto ga ravno ta oddaljuje od bližnjih. Pogostejše, kot si mislimo, so zgodbe o nesramnih izjavah sošolk na facebooku, lažne identitete, pošiljanje SMS-jev, čeprav bi se avtorji lahko osebno pogovarjali. Vse pogostejši so namišljeni prijatelji, ki jim človek zaupa vse, pa jih še nikoli ni videl ... Pogoste so želje mnogih, da bi bili taki, kot zahtevajo mediji, in ne taki, kot so v resnici. Resnične so tudi pisateljeve besede, da včasih sovražimo tisto, česar si ne upamo ljubiti. Ali to, da je v svetu vedno več narcizma, da redko priznamo svoje napake ali se celo opravičimo. Je misel, kako je najtežje na svetu znati oceniti samega sebe, ker ocenjujemo želje, ki jih imamo, ne tisto, kar smo, namenjena mladim?

Pisatelj jezik je izrazno bogat, pester, poln primer in posebitev, zvočen, barvit, inovativen. Občasno je njegova predstavitev tako natančna, kot bi nam dogodke predstavila kamera. Naj navedem nekaj primerov:

»Prekopicemale so se v njej, se mešale z vsemi drugimi besedami, bolečino in solzami, da so se spacale v preveliko kepo in skozi usta ni prišlo prav nič. ... Jutranje sonce jim je prekrižalo sence, da so polegla druga po drugi. Orodje je cvililo in poskakovalo, kovinske vrvi so se drgnile in uteži tleskale. ... Simon se je nehote začel obnašati kot želva: noge in roke je potegnil k sebi, kot bi jih hotel skriti v telo, ki pa ga ni pokrival oklep, zato se je stisnil k vrtnemu zidu iz siporeks zidakov. ... Simon mu je zavidal, on bi se že ob samem tonu Petrovega glasu udrl v zemljo tako globoko, da bi lasje gledali iz nje kot šop trave. ... Hiše na nasprotni strani so bile videti zgrajene še takrat, ko so lokomotive spuščale dim in paro, ki jih je naredila enako megleno rjave, kot bi zrastle iz blata na gradbišču. Asfalt se je končeval ob količkih, zabutih pred progo, nekoč pobarvanih rdeče in rumeno. Ob njih je stal parkiran avto, ki se tako dolgo ni premaknil, da se zdaj ni več mogel. Onemogle gume so klonile in nošenje vozila prepustile zarjavelim platiščem. ... Razžalostila se je in misli so ji odplavale v otožnost, kot bi se ovijale v vato. ... Prisedli sta in po prostoru se je razlezla zadrega kot tenak prvi led po jesenski luži. Vsi so se zavedali, da ga je treba razbiti, preden se strdi, a nihče ni našel prave besede. ...

»Vsak izmed nas ima v sebi drugačno klaviaturo znanja, izkušenj in spominov. Pri vsakem zaigra literarno delo drugačno melodijo,«⁹ je zapisal

⁹ Flisar, Evald (2015): *Besede nad oblaki*. Ljubljana, Cankarjeva založba.

Evald Flisar. Naj smo knjigo vzeli v roke za lahkotno poletno branje ali za poglobljeno ukvarjanje z njo – berljiva knjiga bo redkokaterrega bralca pustila popolno hladnega. Celo ponovno branje lahko odkrije kako prikrito sestavino. Čeprav se zdijo nekatere reakcije junakov pretirane in nekateri dogodki nerealni, Miha Mazzini očitno postaja mojster pisateljskega peresa. Čakamo na film!

Naj zaključim z besedami strokovne komisije za literarne prireditve in razvijanje bralne kulture JAK, ki so v utemeljitvi, da bodo letos sedmošolci v projektu Rastem s knjigo prejeli v dar ravno to knjigo, med drugim zapisali: »Besedilo bo s svojo večplastno pripovedjo nagovorilo tako zahtevnejše mlade bralce kakor tudi tiste, ki so jim knjige večinoma tuje. Ta knjiga pripoveduje zgodbo vsake najstnice in vsakega najstnika ter literaturo skoraj povsem približa osnovnošolski stvarnosti; virtualni in analogni.«¹⁰

∟ POVZETEK

Članek predstavi mladinsko knjigo Mihe Mazzinija *Zvezde vabijo*, ki je prejela nagrado modra ptica, obenem pa je bila knjiga izbrana za letošnje darilo sedmošolcem v projektu Rastem s knjigo. Spregovori o vsebini, glavnih osebah, motivih, ki se pojavljajo v knjigi, možnemu sporočilu in jeziku v njej. Ugotavlja in dokazuje, da nas branje res popelje v razburljivo in zabavno pustolovščino, trčimo na pasti virtualne resničnosti, srečamo kopico popkulturnih referenc in obsesij sodobne potrošniške družbe in začutimo slutnjo drugačnega časa, kot je zapisano v reklamnem sporočilu na zadnji platnici knjige.

Ključne besede: mladinski roman, sodobni problemi, najstniki, virtualni in resnični svet, slava, projekt Rastem s knjigo, nagrada modra ptica

∟ Literatura

- Mazzini, Miha, 2016: *Zvezde vabijo*. Ljubljana, Mladinska knjiga Založba d. d.; Modra ptica.

¹⁰ Dopis JAK: Obvestilo o poteku nacionalnega projekta »RASTEM S KNJIGO OŠ 2017« v šolskem letu 2017/2018 in program obiska v splošnih knjižnicah; 22. 8. 2017.